

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.351/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2026. év május hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 14.B.52/2024/21. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. október 14. napján kihirdetett 14.B.52/2024/21. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért őt 4 év 6 hónap fegyház fokozatú szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000,- forintban határozta meg, és rendelkezett a kiszabott 300.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A vádlottal szemben mindösszesen 258.600,- forintra vagyonelkobzást rendelt el, rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen annak kihirdetését követően az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés, a közügyektől eltiltás és a pénzbüntetés napi tétel összegének súlyosítása végett, míg a vádlott és védője a szabadságvesztés és a pénzbüntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.874/2025/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, ellenben a vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[4] Kifejtette, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján korlátozott.

[5] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabályszegést, amely a másodfokú felülbírálatot érdemben befolyásolná. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amelynek jelentősége volt a megalapozott érdemi döntéshez, így a történeti tényállást megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg. A szóbeli indokolásból megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítékok tartalmát egyenként és összességében összevetve vizsgálta, a vádlott bűnösségét a bizonyítékok alátámasztották. Ezért a vádlott bűnösségére levont következtetés helytálló, valamint törvényes a bűncselekmény minősítése is.

[6] Az ügyészség meglátása szerint tévedett azonban a törvényszék a büntetés kiszabásakor, mert nemcsak az irányadó középértéktől, hanem a büntetési tétel minimumától is a vádlott javára tért el, és ehhez igazította a közügyektől eltiltás tartamát, ami súlytalanná teszi a joghátrányt. Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan enyhe, figyelemmel arra, hogy nagy nyomattal kell értékelni a vádlott terhére, hogy a legsúlyosabb elkövetési magatartást, a kereskedést valósította meg, viszonylag huzamosabb időn keresztül, többféle kábítószerre. Ezek mellett az elszaporodottság és a vádlotti kábítószer-fogyasztás is megállapítható, melyek összességükben már túlsúlyt eredményeznek az enyhítő körülményekhez képest. A büntetlen előélet és a fiatal felnőtt kor egyidejűleg nem vehető figyelembe enyhítő körülményként, továbbá a hároméves időmúlás még csekély súllyal sem értékelendő. A vádlott beismerő vallomásának nem lehet olyan jelentőséget tulajdonítani, mint amit az elsőfokú bíróság megtett, hiszen a jelentős mennyiségre elkövetett kereskedést vitatta. Mindezek azt indokolják, hogy a kellő visszatartás érdekében a vádlott szabadságvesztése tartamának felemelése és az ahhoz igazodó mértékű közügyektől eltiltás alkalmazása szükséges. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítása megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek. A vádhatóság szerint a pénzbüntetés egy napi tétel összegének a törvényi minimumban való megállapítása nem igazodik a vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz, eltúlzottan alacsony, ezért annak felemelését is indokoltnak tartotta. A járulékos rendelkezéseket törvényesnek minősítette.

[7] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét akként változtassa meg, hogy a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát, valamint a pénzbüntetés egy napi tétel összegét súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában megismételte az elsőfokú ítélet ténymegállapításait a vádlott személyi körülményei és a történeti tényállás tekintetében, és kiemelte a törvényszék által értékelt enyhítő körülményeket. Ehhez kapcsolódóan hozzátette, hogy a vádlott az eljárás során együttműködő magatartást tanúsított, elvégezte az elterelést, magatartása azóta rendeződött, dolgozik, rendszeres jövedelemmel rendelkezik, régi életével maximálisan megszakította a kapcsolatot. Egy hosszú tartamú szabadságvesztés az életbe való visszakerülését nagymértékben megnehezítené, ezért méltányos büntetés kiszabását kérte. Mindezek alapján a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[9] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[10] A vádlott védője a nyilvános ülésen tartott védőbeszédében az elsőfokú perbeszédében és a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat maradéktalanul fenntartotta. Ismét kiemelte a vádlott fiatal felnőtt korát, együttműködő magatartását, és azt, hogy már korábban belátta a cselekménye következményeit, amikor részt vett az orvosi terápián, ami bizonyítja, hogy meg akar változni. Ezért kérte, hogy a kiszabott büntetés tegye lehetővé a vádlott fejlődését, és ne törje ketté életpályáját, erre tekintettel a pénzbüntetés mellőzését kérte.

[11] A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

[12] A fellebbezések nem alaposak.

[13] A kétirányú fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla Be. 583. § (3) bekezdésének a) pontja alapján a fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú ítéletet kizárólag a kiszabott büntetésre vonatkozó részében bírálta felül. A Be. 590.§ (5) bekezdés alapján a korlátozott felülbírálat ezen kívül kiterjedt a bűnösségre vont következtetés okszerűségére, a bűncselekmény minősítésére, valamint a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdésében és 609.§ (1) bekezdésében írt hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértések vizsgálatára. Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése folytán hivatalból felülbírálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is.

[14] A másodfokú bíróság az eljárási szabálysértések vizsgálata körében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértést nem vétett. Helyesen utalt a törvényszék arra, hogy a fellebbezések irányára tekintettel, melyek csak a kiszabott joghátrányt sérelmezték, helye volt a Be. 562.§ (2) bekezdése alapján az ítélet ún. rövidített indokolásának, vagyis az írásba foglalt ítéletnek nem kellett részletesen bemutatni a bizonyítékokat, illetve azok mérlegelését.

[15] A kizárólag a büntetés megváltoztatására irányuló fellebbezésekre figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak alapján korlátozott, így az ítéltábla nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, jelen határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[16] Az elsőfokú ítélet tényállása a vádlott tekintetében megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól.

[17] Az elsőfokú ítélet csupán a vádlott személyi körülményei vonatkozásában ([18] bekezdés) szorul pontosításra az azóta bekövetkezett változásokra tekintettel.

[18] Terhelt1 munkaviszonya a cég2-ben megszűnt, ehelyett a cég3 (cím15) alkalmazásában projektvezetőként dolgozik az építőiparban, és videókészítéssel foglalkozik, melyből származó jövedelme havonta bruttó 373.200,- forint. Nőtlen, de élettársi kapcsolatban él.

[19] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[20] Az iratokból azonban nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság vizsgálta-e, hogy az anyagok, amikkel a vádlott kereskedett, a kábítószer előállításának, használatának, terjesztésének, népszerűsítésének tilalmával összefüggő törvénymódosításokról szóló 2025. évi XIX. törvény által módosított kábítószer fogalmának megfelel-e.

[21] E jogszabállyal módosított, hatályos Btk. 459.§ (1a) bekezdése értelmében ugyanis kábítószer az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószeres 1. vagy 2. jegyzékén szereplő anyag, 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. vagy 2. jegyzékén szereplő anyag, valamint 3. mellékletében meghatározott anyag.

[22] Az ítéltábla megállapította, hogy kannabisz a rendelet 1. melléklete kábítószeres 1. jegyzéke 30. pontja, a kokain a 34. pontja, az LSD a 2. melléklet pszichotróp anyagok 1. jegyzéke 70. pontja, az MDMA a 85. pontja, az amfetamin a pszichotróp anyagok 2. jegyzéke 17. pontja, a delta-9-THC a 23. pontja, a ketamin a 30. pontja alatt szerepel, vagyis ennek alapján valamennyi anyag jelenleg is kábítószernek minősül.

[23] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá, hogy a vádlott javára egyidejűleg nem vehető figyelembe büntetlen előélete és fiatal felnőtt kora.

[24] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett bűntettnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenytetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[25] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[26] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben a legszigorúbb büntetés kiszabását tartotta szükségesnek, ezért őt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte, de egyben lehetőséget látott a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti úgynevezett középértéktől lefelé – a vádlottra kedvezőbb - tartamú szabadságvesztés kiszabására a Btk. 82.§ alkalmazásával.

[27] A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a terhére megállapított bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. A magas büntetési tétellel, akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a szabadságelvonással nem járó joghátrány alkalmazása nem merülhetett fel, mivel az a büntetés céljának elérésére nem lehet alkalmas. Az ítéltábla meglátása szerint a törvényszék okkal tulajdonított kiemelt jelentőséget a vádlott kedvező személyi körülményeinek, így büntetlen előéletének, illetve a cselekmény óta tanúsított magatartásának, a kezelésen való részvételnek és az életében bekövetkezett pozitív változásoknak, mely a személyében rejlő kisebb fokú társadalomra veszélyességet bizonyítják. A vádlott terhére rótt kábítószer mennyisége objektíven tükrözte a cselekmény tárgyi súlyát, amire tekintettel indokolt volt a büntetési tétel minimumától a vádlottra kedvezőbb irányú eltérés. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamával a másodfokú bíróság is egyetértett, azt arányosnak, méltányosnak és a vádlott cselekményével összeegyeztethetőnek találta, ezért sem a súlyosítására, sem az enyhítésére nem látott lehetőséget.

[28] A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 35. § (1) bekezdését is.

[29] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítására és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozóan az elsőfokú bíróság helyesen döntött, és helytállóan tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[30] A megfelelő jövedelemmel és vagyonnal rendelkező vádlott haszonszerzés céljából követte el a kábítószer-kereskedelem büntetettét, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen szabott ki pénzbüntetést vele szemben, annak mellőzésére az ítéltábla sem látott alapot. A kábítószer-kereskedelem önmagában adásvételek sorozatát jelenti, vagyis haszonszerzésre irányul, a vádlottnak pedig folyamatos munkaviszonya van, melyből megfelelő jövedelmet realizál, emellett több gépjármű tulajdonosa, így esetében a Btk. 50.§ (2) bekezdésében írt feltételek maradéktalanul teljesültek.

[31] Az elsőfokú ítéletben meghatározott pénzbüntetés mértéke is megfelelő volt, a napi tételek száma arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik a rendelkezésre álló adatokból megállapítható vagyoni helyzetéhez és a garantált bérminimum szerinti jövedelméhez, így annak felemelése sem volt indokolt. A törvényszék pontosan rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetés esetére annak szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

[32] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a pénzbüntetés törvényhelyére vonatkozó megjelölését kiegészíti a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozással, továbbá rögzíti, hogy a büntetések egymás melletti kiszabására a Btk. 33. § (3) bekezdése biztosít lehetőséget.

[33] Az elsőfokú bíróság ítéletének a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezései és indokai szintén törvényesek, a törvényszék ügydöntő határozata hibamentesen jelölte meg annak összegét is. A másodfokú bíróság annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy az intézkedés törvényhelyeként a Btk. 63. § (1) bekezdés f) pontját is feltünteti.

[34] A törvényszék helyesen döntött a kábítószeres és a terjesztéshez használt eszközök elkobzásáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

[35] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2026. május 26.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.B.52/2024/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.351/2025/9. számú végzése által 2026. év május hó 26. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. május 26.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke